

[Arne Bjerregaard]

midler, vi har, og få en mindre portion, færre milliarder, at udbetale, f. eks. i 1990.

På den baggrund, altså at der skulle være så megen forståelse i forsikringsselskaberne og pensionskasserne, som jeg dog stadig ikke tror der er, vil vi overveje, om det skulle være rimeligt at gennemføre nærværende forslag.

Alfred Hansen (DR):

Socialdemokratiets ordfører i denne sag, fru Lissa Mathiasen, konstaterede i sin ordførertale, at forsikringsselskaberne langtfra har udnyttet deres investeringsmuligheder på de 15 pct., og næsten i samme åndedræt understregede fru Lissa Mathiasen kraftigt, hvor vigtigt det var at forhøje de 15 pct. til de 20 pct. Det kan umiddelbart være vanskeligt at se, hvordan man kan forene disse to standpunkter. Derfor vil jeg stille et spørgsmål til ministeren. Jeg vil selvfølgelig kunne forstå det, hvis ministeren ikke kan besvare det her, men på den anden side mener jeg, det havde været meget relevant, om ministeren havde ladet undersøge, hvor mange selskaber der har udnyttet de 15 pct. eller dele deraf, før lovforslaget blev udformet. Jeg vil derfor gerne spørge ministeren, om der overhovedet er forsikringsselskaber og pensionskasser, pensionsselskaber, som har udnyttet de 15 pct., og hvor mange der stort set intet har udnyttet af de 15 pct., som de maksimalt må i øjeblikket. Vi må under alle omstændigheder have et stykke papir i udvalget for hvert eneste forsikringsselskab og pensions-selskab.

Det er jo nu engang sådan – og det synes jeg er en god grundregel at tage udgangspunkt i, når man skal lovgive på det økonomiske område – at penge søger derhen, hvor afkastningsevnen er størst; det er en ufravigelig kendsgerning. Det er klart, at når det er dårligt at investere i erhvervslivet, er der ikke mange, der har lyst til at investere. Når afkastet er så ringe, som det rent faktisk er, er der ikke noget at sige til, at heller ikke forsikringsselskaberne har haft lyst til at investere i erhvervslivet, lige så lidt som så mange andre har haft lyst til det. Hvis de efter denne lovgivning vil investere i større udstrækning i erhvervslivet, er det imidlertid min fornemmelse, at de gør det ikke af lyst, men

af frygt for en eventuel lovgivning på dette område.

Ministerens skriver bl. a. i bemærkningerne til lovforslaget:

»Af forskellige årsager blev aftalen mellem regeringen og pensionskasserne og livsforsikringsselskaberne ikke indgået...«

Kan ministeren oplyse nogle af de årsager, som har forhindret en sådan ordning?

Vi vil fra retsforbundets side kraftigt modsætte os ethvert initiativ, som går i retning af et folketingsdiktat over for selskaber med hensyn til investering i ganske bestemte enheder.

Også ud fra et forbrugersynspunkt – og det skulle da gerne være muligt for socialdemokratiet at anlægge forbrugersynspunkter – ville det være nyttigt at slå fast, at disse selskaber har mindst to forpligtelser over for forsikringstagerne, dem, der indbetaler præmierne og dermed skal have mulighed for at have kapitalen til rådighed. Det er for det første, at pengene skal investeres således, at de giver størst muligt afkast til gavn for de forsikrede. For det andet, at man investerer dem på en sådan måde, at der er størst mulig sikkerhed for den investerede kapital. Hvis pengene investeres i erhvervslivet, er det i hvert tilfælde ikke til størst muligt afkast, og det er bestemt heller ikke, med de mange konkurser in mente, udtryk for, at der er sikkerhed.

Det er altså kort sagt et forbrugerfjendsk forslag, og det er meget forbrugerfjendske synspunkter, regeringen tidligere har givet udtryk for med planerne om at true selskaberne til bestemte erhvervsinvesteringer.

De største obligationsopkøbere er forsikringsselskaberne. Jeg vil derfor gerne spørge ministeren, hvad de økonomiske følgevirkninger af en vedtagelse af denne lovgivning vil blive på andre områder; jeg skal gerne forklare lidt nærmere, hvad jeg mener.

I øjeblikket investerer selskaberne i obligationer, men hvis det nu lykkes at få dem til at flytte kapital over i erhvervslivet, vil det så ikke betyde, at der bliver mindre efterspørgsel efter obligationer? Det vil jeg påstå der bliver. Og hvis der bliver mindre efterspørgsel efter obligationer, vil kursene falde, og dermed vil renten stige, og det bliver lige præcis til ugunst for dem, der skal bygge og investere i en bolig. Det er vel meningen, at de skal investere til en lavere rente, end er-